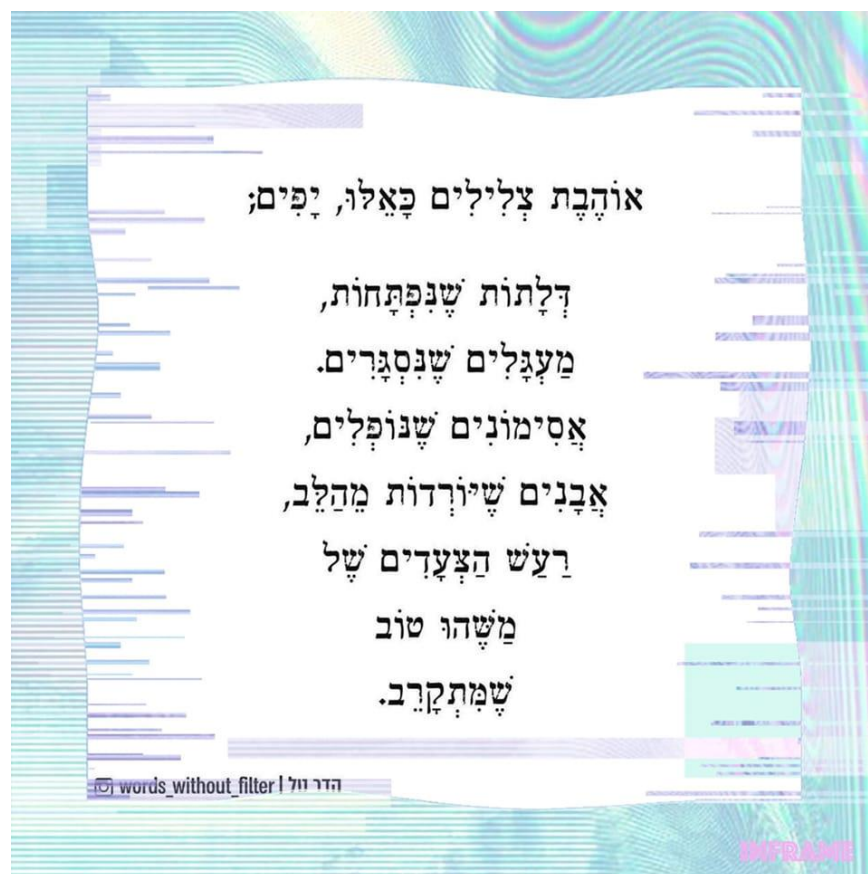

דברי הכפר

גיליון מס. 2709 * כ"ד אדר א' תשפ"ב * 25 בפברואר 2022

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

על דא ועל הא / מעט: תחר וולפין

• פרשת ויקהל

פרשת ויקהל, היא פרשת השבוע שלי, של יום ההולדת שלי. לפני עשר שנים זכיתי להגשים חלום של שנים רבות, לעלות לתורה וגם לקרוא (לשיר בטעמים) את פרשת השבוע שלי. בגיל 70 חגגתי את בת המצווה שלי, בבית הכנסת המסורתי "ואהבת" בזיכרון יעקב. מאז חזרתי וקראתי בפרשה כמה פעמים. לפני שנתיים הגיעה המגיפה, ונאסר עלינו להתקהל, דווקא בפרשת "ויקהל". (ועל כך שר גם הזמר ישי ריבו בשיר נפלא).

השנה, כשאני חוגגת את יום הולדתי השמונים, אני שוב מתאמנת על קריאת העליה הראשונה של פרשת ויקהל, ומתרגשת מאוד לקראת השבת הקרובה.

• פרחי אביב

פְּרָחִי אֲבִיב נִפְתָּחוּ
נִצָּא לְטִיל בְּאֶחוּ
לְכָל לֵב חַי וְנֶשֶׁר
עוֹנֶה הַד גִּי'א וְהָר.

האביב ממש כבר פה, וחוצות הקיבוץ מלאים באדום האדום הזה של הכלניות והצבעונים ששתלו גיא וגנר וצוות הנוי הנפלא שלנו. אני מסתכלת בהם וחושבת על הכלניות שעליהן שרה שושנה דמארי. את השיר שכתבו אלתרמן ווילנסקי, בימים שבהם הסתובבו ברחובותינו החיילים של צבא הוד רוממותו הבריטי ג'ורג' השישי. הצנחנים הבריטיים חבשו כומתות אדומות, ונקראו, בשל כך "כלניות". יש פרשנויות המייחסות את השיר לכלניות האלה אני בספק....

מכל מקום, השיר נכתב בימים שעדיין היה מקובל לקטוף מלוא הסל כלניות ואת כל פרחי הבר. היום אנחנו אוהבים את הכלניות ואת פרחי הבר בעינינו בלבד.

השיר "פרחי אביב" היה כלול גם בהגדת הפסח הקיבוצית שהשתמשנו בה בימים ההם שבהם התכנסנו, מאות חברים ואורחים בחדר האוכל לסדר הפסח הקיבוצי.

תודה לצוות הנוי, ולאפריים המסייע בידם, אשר מביאים לנו בכל אביב את השפע המשמח הזה.

• עודד פלד – אורח החוג לספרות

השבוע התארח בחוג לספרות המשורר המוכר והידוע, חבר כפר הנשיא - עודד פלד. הוא הביא בפנינו מעט מהשפע העצום של שיריו. משתתפי החוג, אשר בדרך כלל אינם מחוברים לתחום הזה של הספרות, נהנו מאד, וכולנו נשארנו עם טעם של עוד.

שבת שלום

תמר וולפין

במזל טוב
בן נולד לאור ובת-חן
נכד לסבתא גילה עמית-דוארי
נין לסבא רבא טומי עמית
אושר, בריאות ונחת לכל המשפחה

אירועי התרבות שבאים עלינו לטובה

הפנינג ט"ו בשבט שכולו ירוק שהיה אמור להתקיים בחודש שעבר,
יתקיים ביום שבת 5.3.22 בסכנת האבוקדו, בשיתוף חניכי המכינה.

- ❖ טקס
- ❖ עמדות יצירה בחומרים ממוחזרים
- ❖ מוזיקה
- ❖ פיתות בטבון
- ❖ הפעלות לילדים

יום האישה: נשות כפר הנשיא מוזמנות לערב מיוחד עבורן

שיתקיים ביום חמישי 10.3.22

❖ מופע סטנדאפ קורע מצחוק

❖ מוסיקה ושלל פינוקים

עקבו אחר הפרסומים

חגיגות פורים

יום ד' 16.3.22 **קריאת המגילה** בלב הקיבוץ

יום ה' 17.3.22 **תהלוכת פורים** המסורתית עם מיצגים מרהיבים!! בסיום התהלוכה יתקיים **הפנינג פורים** בתחנות לילדים על ידי חניכי המכינה.

ביום שישי 25.3 תתקיים **מסיבת פורים** משגעת בסכנת בית האריזה הישן.

נעדכן בהקדם על שעות ומיקום הפעילויות של פורים.

רשמו את התאריכים ועקבו אחרי העדכונים.

מאחלים לכם חגים שמחים, אושר ומלא אהבה. צוות תרבות

שירת האגם הגווע

1. בשנת 2007 קרא לי פטר מירום לביתו בחולתה ולאחר שציין בקול תקיף את העובדה שאני "יודע לכתוב" ביקש ממני לכתוב לו המלצה לוועדת פרס ישראל. מיד הזכרתי לפחות שלושה שמות של אנשים בגליל שכותבים טוב ממני. אבל פטר התעקש. וכשפטר מירום מתעקש לא מתווכחים איתו.

2. בדברי ניסיתי לכסות על כל פעילותו האמנותית הענפה וחסרת התקדים באמנות הצילום בפרט ובאמנות בכלל. בדברים שכתבתי נשענתי גם על דברים שכתב גיא רז במהדורה המחודשת של "שירת האגם הגווע", שיצא בשנת 2007 בהוצאת "משרד הביטחון- ההוצאה לאור". הדברים הבאים נכתבו כאמור בשנת 2007.

3. פטר מירום, יליד גרמניה, עלה לארץ עם משפחתו בשנת 1934 והוא נער כבן 14 שנים. הוריו התיישבו בחיפה, בכרמל, ואביו עבד כמהנדס בסביבה. בגיל 17 הלך פטר להכשרה בתל יוסף, ולאחר כשנה, בשנת 1938, הגיע לקיבוץ חולתה ובו הקים משפחה ביחד עם חנה אשתו, שנפטרה לפני כשבע שנים, ובו הוא חי עד היום.

4. בשנה הראשונה עבד פטר עם כל חברי חולתה בסלילת כביש הצפון. בשנת 1939 החל לעבוד בענף הדייג, וריכז את הענף עד שיבש אגם החולה בשנת 1957. בשנת 1954, כשהיה פטר מירום כבן 35, והוא ללא כל הכשרה בצילום- פגש בחבר קיבוץ שקיבל מכונת הגדלה להדפסת תמונות. פטר, בעל חוש טכני ואסתטי מפותח באופן טבעי, עזר לחבר להרכיב את המכונה. באותו זמן רכש לעצמו מצלמת לייקה פשוטה וקומפקטית והחל לצלם. פטר מצא בצילום אמצעי מהיר, פשוט ומיידי כדי לעצב ולבטא ערכים גרפיים ואסתטיים כפי שהתגבשו בצילום המקומי שניהל דיאלוג הכרחי עם הצילום העולמי של ראשית שנות החמישים.

5. וכך מתאר פטר תהליך של צילום ספונטני: "הייתה לי מצלמת כיס קטנה וצילמתי תוך כדי עבודה בדייג. ביד אחת הייתי נוהג בסירת המנוע ושט במהירות אל תוך להקת ציפורים וביד השנייה מצלם, כמו צייד, כמו דייג. מצלם

וחוזר לפתח". בשנת 1957, שלוש שנים בלבד לאחר שהחל לצלם, נפתחה במוזיאון תל אביב תערוכה גדולה של פטר, שכללה צילומים "מהחי והצומח באגם החולה", כמו שכתוב בהזמנה המקורית, התערוכה נקראה בשם "שירת האגם הגווע". עצם הצגת התערוכה, היה מעשה של הכרה מצד הממסד האומנותי, המתגבש והולך בארץ, בצילום כאומנות, ובפטר מירום כאמן- צלם בעל קול ייחודי בשטח הצילום. נדמה שהפורמט יקצר מכדי לתאר את תרומתו לצילום הארצישראלי, שפטר נחשב לאחד ממייסדיו הבולטים. ובמיוחד של הז'אנר שהולך מהצילום האורבני הקשה והסגור, אל הטבע הרחב והפתוח. היה זה פטר מירום שהעמיד במצלמתו את עינו הצופה של האדם אל מול הטבע בארץ ישראל ההולכת ומתכסה בשלמת בטון ומלט. 6. ביולי 1957 יצא פטר לפריז למשך כשלושה חודשים, ועבד במעבדת צילום מקצועית שפיתחה והדפיסה תמונות לצלמי עיתונות בעיר. שם נוצר גם קשר אמיץ בינו לבין הצלם אנרי קרטייה ברסון, צלם שהגדיר בצילומיו את אומנות הצילום הרגעי. כשחזר מפריז החל פטר לפתח את ענף הצילום בקיבוץ, כשהוא משתמש במצלמות לייקה 35 מ"מ ורוליפקס ובאור טבעי בלבד.

7. בשנת 1960, הוציא פטר לאור את הספר "שירת האגם הגווע". מרגע שהונח הספר על המדפים בחנויות הספרים, הוא הפך מיד לנכס צאן ברזל תרבותי. הספר יצא בעשרות מהדורות ונמכר יותר מכל ספר צילום אחר של צלם ישראלי. במשך עשרות שנות פעילותו הענפה בצילום, הגה, צילם, עיצב, הפיק והוציא לאור עשרים ושניים ספרים, ובהם "הבובה זיוה", "לילך מקבוצת אילנות", "השורש", "חצרו של קיבוץ", "ספר התיאטרון", "ירושלים", "ארץ בראשית" ואחרים. בנוסף על ספרים אלה נוספו שמונה שנתוני צילום, בשנים 1964-1971, שהפכו לבמה המרכזית להצגת צילום מקומי, וזאת עוד בטרם התגבשו מחלקות הצילום במוזיאונים הגדולים בארץ בסוף שנות השבעים. באין אוצרות צילום מקומית, שימש פטר כעורך ומנסח הצילום בארץ באותן שנים.

8. בסך הכול נמכרו ספריו של פטר בכ- 320,000 עותקים. בכל ספריו הביא לידי ביטוי רעיון מוצלח, צילום אסתטי (לעתים הוסיף על כך גם חיתוכי פריים בזמן ההדפסה לצורך יצירת עמוד גרפי יותר מאשר בתשליל המקורי), ועריכה נבונה המלווה בדרך כלל בטקסט פואטי, המשרת הן את המבנה הנאה של הספר והן את הצורך לספר סיפור. ברבים מספרי הצילום של התקופה מחליף הטקסט הפואטי את הטקסט התנכ"י שמובאות מתוכו התלוו לרבים מן הפרסומים וספרי הצילום בארץ טרם קום מדינת ישראל. פטר מירום הוא בוודאי הצלם הישראלי שיצירתו זכתה לתפוצה הגדולה ביותר במאה העשרים. צילומיו ומפעל ההוצאה לאור שלו בשנים 1956-1972 הותירו חותם על תקופה שלמה.

9. וכך קרה שההוצאה לאור של משרד הביטחון - מתוך עניין בתולדות הצילום ומתוך הכרה במפעלו המיוחד של פטר מירום ותרומתו הגדולה לצילום הארצישראלי, ואולי אף משום שאגם החולה הולך ונברא מחדש בשנים האחרונות, ובתודעה הציבורית נוצר מחדש הקשר לספר המיתולוגי כל כך "שירת האגם הגווע" - החליטה ההוצאה להוציא מחדש את הספר לאור. ובכך סגרה, בשנת 2007, מעגל שנפתח בין פטר מירום לאגם החולה, עוד בשנת 1939. מעגל האוחז בתוכו אדם, מצלמה, אגם ותקופה.

10. בתוך שמחת המפגש המחודש עם יצירת המופת של פטר מירום "שירת האגם הגווע", (ספר שבעבר יכולת למצוא אותו מונח על כל כוננית ספרים במדינת ישראל ליד ציורי התנ"ך של דורה), יש גם משהו עצוב. הדבר הזה שכן בו כבר אז, כאשר יצא לאור לראשונה באוגוסט 1960. החיבור בין שירה לצילום, בין יופי לגוויעה, גילה לנו בפעם הראשונה שתודעת המוות נמצאת כבר בלידה, שתודעת הקץ נטמנת כבר עם רגע ההולדת.

11. אך בעוד שאז, במהדורתו הראשונה, בישר הספר את העתיד להתרחש, הרי שכיום הוצאתו מחדש לאור מחזקת יותר מכל את תודעת גוויעת ההווה. חייבים להודות על האמת, ישנו יופי מסוים בגוויעה בכלל ובגוויעתו של אגם בפרט. גם חורבותיו של בניין מפואר עשויות לעיתים להעלות בנו רושם עז. ובכלל ישנה איזו כמיהה אנושית מכמירת לב אל כל הגווע. ובסופו של יום גם קורה שהשקיעה תהיה רבת הוד הרבה יותר מן הזריחה.

12. כאמור הספר יצא מחדש לאור ע"י ההוצאה של משרד הביטחון, לרגל היובל למהדורה הראשונה. הצילומים בספר יפהפיים ומנסים ללכוד את הטבע בכל יפעתו הגוועת. צילומיו של פטר מירום נשארו, גם חמישים שנה לאחר שצולמו, חדים, בהירים, מלאי עוצמה ואנושיים עד כאב. ומה שחזק בספר יותר מכל, זה שהוא הרבה יותר מסך כל צילומיו ביחד. אחרי הכול, לא כל ספר יכול לתאר כך באופן כה מוחשי את ראשיתנו ואחריתנו בהיגד אחד.

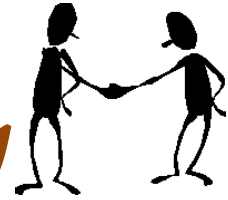
13. על כל אלה, כמו שנהוג לומר, ביחד עם כל מה שלא הצליח להיכנס לכאן בגלל קוצר היריעה, מן הראוי, לדעתי, להעניק פרס ישראל על מפעל חיים לאדם, לצלם-אמן פטר מירום.

14. אפשר לומר שהעובדה שפטר מירום קיבל את פרס ישראל בשנת 2010, כשלוש שנים לאחר שהוועדה קיבלה את הדברים, מעידה על כך שאולי היה צריך לפנות למישהו אחר. כך או כך אהבתי אותו מאוד. אותו כאדם ואותו כצלם.

15. השבוע הלך פטר מירום לעולמו בקיבוץ חולתה והוא בן 102 שנים והצטרף אל האגם הגווע שלצידו חי חיים עשירים ומלאי יופי.

נעים להכיר / שושנה שרקי

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה והשבוע: פט(פטרציה) בן זאב גרה בשכונת ותיקים.

איך הגעתי לקיבוץ?

בגיל 19 עזבתי את אנגליה ועשיתי עליה. נסעתי ברכבת למרסי ומשם עלינו לאנייה. זו לא הייתה אניית עולים אבל יצרנו שם חבורה נחמדה. כשהגעתי לחיפה וירדנו מהאנייה היו שמיים כחולים מדהימים

וחיכיתי לצאת מהנמל אבל עד שסיימתי עם הקליטה והניירת, הכל התכסה באובך והשמיים נהיו צהובים מגעילים. הנהג מונית שהסיע אותי לאולפן בבית השיטה היה יותר עצוב ממני אני חושבת, כי הוא רצה להראות לי דברים מעניינים וכל הדרך הסביר לי שביום יפה רואים את הכרמל ומהכביש הזה רואים את העמק וכו' אבל אני לא ראיתי כלום.

הקליטה בבית השיטה הייתה לא קלה בהתחלה. במקביל לאולפן היה נהוג שעובדים בענפים שונים. ביום הראשון נתנו לי לעבוד במטבח. האחראית נתנה לי ערימת חצילים ואמרה לי תחתכי הכל. אני בחיים לא ראיתי חציל לפני כן אבל חתכתי וכשהיא הגיע היא השתגעה והתחילה לצעוק שהרסתי הכל ומאז לא נתנו לי להיכנס למטבח... הענף השני שנתנו לי היה מחסן הבגדים, נשמע קל. אצלנו בכפר הנשיא כשהגיע מישהו מהאולפן או מהמתנדבים לעבוד במחסן הבגדים נתנו לו להתחיל לקפל מגבות ולאט לאט "העלו" אותו ברמה. בבית

השיטה נתנו לי ביום הראשון לגהץ את כל בגדי השבת למרות שמעולם לא החזקתי מגהץ... make a long story short ... גם לשם לא חזרתי.

אח"כ הדברים התייצבו ועבדתי בלי יותר נזקים בעוד ענפים. בסה"כ תקופת האולפן הייתה נחמדה. ובסיום האולפן שאלו אותי באיזה ישוב ארצה להיות וביקשתי ישוב קטן בתחילת דרכו וכך הגעתי לאלרום.

באלרום פגשתי את יהודה ושאלו ולאט לאט הם התחילו להגיע ליותר ויותר ביקורים. לא קישרתי אז, אבל אח"כ סיפרו לי שהביקורים התכופים לא היו מקריים ושיהודה היה מגיע במיוחד בשביל לבקר אותי.

יהודה ואני נישאנו, איתי נולד, והחלטנו שאנחנו רוצים לעבור לקיבוץ עם לינה ביתית. גשר הזיו. לא הסתדרנו שם. אריה וולפין שעבד אז בוועדת קליטה בתק"ם הביא אותנו לכפר הנשיא. זה הבית שלנו מעל ארבעים שנה.

מה אני עושה בחיים?

כשהגענו לקיבוץ התחלנו בסבב ענפים. יהודה נכנס לחדר האוכל ואני למפעל, אחרי חודש התחלפנו. אני נכנסתי למטבח ויהודה עבד במפעל עד צאתו לפנסיה. במטבח עבדתי הרבה שנים. ריכזתי את חדר האוכל מספר שנים ואז עוד הרבה שנים עבדתי כאם בית של המתנדבים ושל האולפן. כשסגרו את האולפן ומתנדבים הפסיקו לבוא. חיפשתי משהו מעניין. טוני ינטיס הציע לי אז לעבוד במד"א. למדתי עברתי מבחנים והתקבלתי.

במשך 15 שנים עבדתי במד"א ביחידה להתרמת דם. המרכז של היחידה נמצא בתל השומר ואני הייתי נוסעת בכל יום לישובים בכל הצפון להתרמות דם ובסוף היום נוסעת "להפקיד" אותו בבנק הדם בתל השומר. וככה ראיתי המון ישובים ופגשתי המון מתנדבים וחובשים של מד"א בישובים ובקיבוצים רבים. מתוכם מצאתי לא מעט חברים וביחד איתם אני מקיימת פעילויות רבות גם היום כשאני בפנסיה.

לדוגמא: אני משתייכת לקבוצה שנקראת English Speaker (Residents Association) ואנחנו מקיימים ירידי התרמה. אנחנו אוספים חפצים איכותיים שאנשים תורמים ומקימים דוכנים ואת כל הכסף שאנו אוספים אנו תורמים לאירגון שמחליט לאן חשוב להעביר אותו.

בשתייכותי לאירגון, אני גם חברה בקבוצת סריגה של איזור טבריה ועמק הירדן. אנחנו תופרים כובעים, גרביים ושמיכות לפגיות בבתי חולים. יש קבוצות מכל הארץ וכל קבוצה קיבלה בית חולים שאליו היא תורמת. אנחנו קיבלנו את בית החולים האנגלי בנצרת. פעם היינו נפגשים בכל יום רביעי אבל מאז הקורונה אנחנו עושים מפגשי זום ומהמשרד הראשי אמרו לנו שאנחנו הקבוצה הכי פרודוקטיבית.

בקיבוץ יש לי כמה עיסוקים, שלושה ימים בשבוע אני עוזרת בבית יונתן, מקימה ומסייעת במקלחות. אני עושה שם ערב בינגו בשבוע, בוקר של אפייה עם הדיירים שיכולים. ויש גם ערב פעילות גופנית עם פיזיותרפיסטית לעובדות המקום.

אני גם נהגת בריאות ונהגת בית למי שצריך .

קרובי משפחה בקיבוץ:

יהודה בעלי. ויאיר הבן הצעיר שלנו חי פה ומועמד לקבלה לחברות בקיבוץ יש לנו 5 ילדים. איתי גר בלונדון עם זוגתו. ליאור חי בווינה עם זוגתו. עידן חי בניו זילנד. הגיע לשם בעקבות אייל איסטון שבינתיים כבר עזב ומחזיק שם מסעדה בשם FAT CAMEL CAFE (הגמל השמן). הוא נמצא שם בקשר עם האיסטונים. ענווה גרה בשבי ציון עם בעלה.

כמה מילים על הקיבוץ:

אני פה זזה הבית שלי. אני מאוד נהנית ויש לי שכנים וחברים טובים. מה עוד צריך?

משהו שאני רוצה לספר:

כשהילדים עוד היו קטנים הבתים בקיבוץ היו קטנים ונהיה צפוף אז למשפחות עם הרבה ילדים הקיבוץ דאג למעין קרוואן שהוצמד לבית מבחוץ ושימש חדר נוסף. הוא היה רעוע ועם חורים אבל הוא היה פתרון טוב ודאגו לנו.

בעבר הקיבוץ היה דואג לכל הצרכים של החברים והילדים היו מקבלים נעליים בכל פרק זמן. ההרגל הזה גרם לנו לשכוח מכל מיני פרטים שצריך לדאוג להם. יום אחד שמת לי לב שלעידן מופעים חורים בגרביים וזה היה מוזר אז בדקתי לו את הנעליים וגיליתי שהוא הולך בלי סוליה בכלל. אני לא זכרתי שצריך להחליף לו אותן והוא לא חשב שנעל בלי סוליה היא בעיה. זה שיעשע אותנו והתחלנו להשגיח יותר.

ולפני שנתיים רייצ'ל ג'קסון הציעה לי להצטרף אליה לצניחה חופשית. צנחתי איתה ממטוס. חוויה נהדרת.

תודה רבה פט, נעים להכיר !

25.2 פול גלוק

28.2 לירן לינטון

1.3 אידה חביבי

דורית חייט

נטע בג'רנו

2.3 שלמה ויסבקר

אמירה אנגלסברג

פסל איטלקי ערך תערוכה אישית של
גושי קרח בשם:
"החיים קצרים, תהנו מהם לפני שהם
נמסים..."

כמה השקעה, על מנת להעביר מסר משמעותי שכזה.

**זה מה שכתב בחור מהזורע על הסרט של אתמול. 'ארבע שעות ביום'
לא ראיתי את הסרט - ועם זאת - הזדהיתי עם כל מילה שאמר
(שמחה ארנולד)**

אני יליד 1981, בן קבוצת נרקיס מקיבוץ הזורע. דור אחרון ללינה המשותפת. אתמול בערב צפיתי בסרט – ארבע שעות ביום, ב-כאן 11. הסיפורים של האמהות נוגעים ללב, וראויים לבמה. לצד זה, הרגשתי שהסרט הציג תמונה חד צדדית ורציתי לנצל את ההזדמנות ולכתוב כמה מילים להורים שלנו ובעיקר לאמהות שלנו.

היו לא מעטים שהלינה המשותפת השאירה בהם צלקות קשות. היו גם לא מעטים שהלינה המשותפת הצילה מחוויות קשות בבית ההורים.

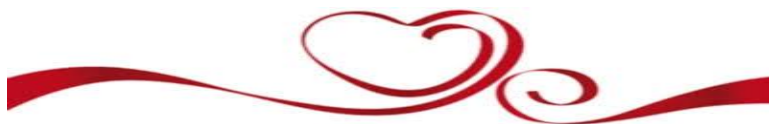
לא באלה ולא באלה אני רוצה להתמקד. מרביתנו, קיבלנו ילדות טובה, מאושרת. מערכת חינוך מושקעת, תשומת לב, מענה לצרכינו, טבע, שמש, יצירה, וגם, כמו שננסי, אמא של סיון אמרה, ארבע שעות ביום, עם ההורים.

הורים של היום, כמה שעות ביום יש לכם עם הילדים שלכם? לי יש בת אחת והרבה פנאי באופן יחסי, אני חושב שבממוצע (בניכוי סופי שבוע) אנחנו מבלים יחד שעה-שעה וחצי ביום. יש לא מעט ילדים שרואים את ההורים רק בארוחת הערב וגם זה רק אם שני הצדדים מסירים לרגע את המבט מהמסך. יש לא מעט הורים (בעיקר אבות) שרואים את הילדים שלהם רק בסופי שבוע. אני לא בא לקדש את הלינה המשותפת. לא הייתי מחזיר את הבת שלי לבית הילדים.

אבל, הורים יקרים, אמהות יקרות, מטפלות יקרות. עשיתם עבורנו מה שחשבתם שטוב לנו. ואתם יודעים מה, זה לא היה כל כך גרוע.

תודה לכם על הילדות שהענקתן לנו. לא הייתי מחליף אותה בעבור שום ילדות אחרת.

יובל אופק-שני, בן הזורע חבר פלך

משולחן העורכת / שושנה שרקי

העולם עוקב בדאגה

המלחמה נפתחה: טילים על קייב ועל שדות תעופה,

רוסיה תוקפת גם מבלארוס

הנשיא פוטין הודיע כי ה'מבצע הצבאי' יתמקד בעיקר בחבל דונבאס שבמזרח אוקראינה. פוטין איים על העולם שלא להתערב במלחמה ואמר: "כל התערבות תוביל להשלכות שטרם נראו". הנשיא הרוסי קרא לחיילי צבא אוקראינה "להניח את הנשקים ולחזור הביתה", והסביר כי המבצע נועד "להגנה עצמית". לדבריו: "הנסיבות דורשות פעולה נחרצת מצד רוסיה".

